

Dokument nr. 15:13.

(1996-97)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 120 - 131.

6. mai - 21. mai 1997.

Innhold

Spørsmål	Side
120. Fra stortingsrepresentant Eva R. Finstad, vedr. Statskog og salg av Lundberg skog, besvart av landbruksministeren	3
121. Fra stortingsrepresentant Rolf Ketil Bjørn vedr. Forsvarets materiell eller personell og eventuelle demonstrasjoner mot byggingen av de to planlagte gasskraftverkene på Vestlandet, besvart av forsvarsministeren	4
122. Fra stortingsrepresentant Mai Gythfeldt vedr. ekstrabevilgninger til kommuner i Nord-Norge, besvart av kommunal- og arbeidsministeren	4
123. Fra stortingsrepresentant Oscar D. Hillgaar vedr. koordinering av helse-tilbudene på sentralsykehus-nivå i fylkene rundt Oslo-fjorden, besvart av helseminister Gudmund Hernes	5
124. Fra stortingsrepresentant Oscar D. Hillgaar vedr. Kvernhus skipsverft og broprosjektet RV 714, besvart av samferdselsminister Sissel Rønbeck	6
125. Fra stortingsrepresentant Øystein Djupedal vedr. høyere utdanning i Kongsvinger, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren ..	8
126. Fra stortingsrepresentant Siri Frost Sterri vedr. studier i utlandet og støtte fra Lånekassen besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	9
127. Fra stortingsrepresentant Reidar Johansen, vedr. forbud mot kjøtt fra dyr med vekstfremmende midler, besvart av landbruksministeren	10
128. Fra stortingsrepresentant Paul Chaffey, vedr. fylkesutvalg og fagmyndighet innenfor kulturvern ved behandling av reguleringsplaner, besvart av miljøvernministeren	11
129. Fra stortingsrepresentant Kristin Halvorsen, vedr. avtaler med de nordiske land om salg av gass, besvart av olje- og energiministeren	12
130. Fra stortingsrepresentant Kristin Halvorsen, vedr. utbygging av gasskraftverk og bruk av strøm på det norske kraftmarkedet, besvart av statsministeren	13
131. Fra stortingsrepresentant Siri Frost Sterri, vedr. fortolkning av praksis innen sykepleierfaget, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	13

Dokument nr. 15:13.

(1996–97)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 120.

Innlevert 6. mai 1997 fra stortingsrepresentant Eva R. Finstad.

Besvart 15. mai 1997 av landbruksminister Dag Terje Andersen.

Spørsmål:

«8. september 1995 ble det gitt tilsagn fra Statskog om bruk av Lundberg skog til makeskifte for grunneiere som er berørt av Gardermoutbyggingen. Imidlertid opplyser samferdselsministeren i Stortinget 23. april at betingelsene Statskog satte for å selge arealet var for omfattende til å kunne avklares innen tidsrammen for gjennomføringen av jordskiftesaken. Vil Landbruksministeren opplyse om hvilke krav Statskog satte, og kan Landbruksministeren forklare hvorfor det er enklere å ekspropriere fra private enn fra Statskog?»

Svar:

Statsskog SFs primære betingelse for å overlate Lundberg statsskog til NSB var å få skog i bytte for denne statsskogen. NSB fremsatte tilbud om et bytteareal i brev til Statskog Hedmark 20. mai 1996. I forhandlingene mellom partene fremholdt Statskog Hedmark særlig at Statskog måtte få erstatning i form av bytteareal - i det minste delvis, og at gevinst ved eventuell fremtidig omdisponering av arealer i Lundberg statsskog til andre formål enn landbruk måtte tilfalle Statskog. Dette må sees på bakgrunn av at Statskog anser Lundberg statsskog som fremtidig utbyggingsområde.

I forhandlingene forutsatte Statskog ellers bl.a. at

- «det avklares hvor stor prosentvis andel av skogressursene i landskapsvernområdet som lar seg kommersielt utnytte i forhold til vernereglene og dette legges til grunn for verdiberegningene,
- det fastsettes en administrativ- og driftsmessig merkostnad for forvaltning og drift i verneområ-

det som et kronebeløp pr. m³ eller som en fast årlig sum og det legges til grunn i verdiberegningene

- staten beholder ansvaret for eventuelle deponier eller andre skjulte feil eller mangler ved erstatningsarealet,
- det avklares i hvilket omfang det kan drives jakt på erstatningsarealet,
- Statskog gis anledning til å kvalitetssikre skogtakstene og annet grunnlag for verdisettingen av arealene.»

Det ble videre forutsatt at alle Statskogs kostnader i forbindelse med makeskiftet skulle dekkes av NSB.

Statskog var ikke villig til å stille Lundberg statsskog til disposisjon for jordskiftet før det forelå en avtale om overdragelsesvilkårene.

Bl.a. på bakgrunn av at avklaringen ville ta lang tid fant NSB ikke å kunne basere seg på at jordskiftet kunne gjennomføres med Lundberg statsskog som makeskifteobjekt.

Jordskiftesaken på den aktuelle strekningen langs Gardermobanen er nå avsluttet (men ikke rettskraftig), og Lundberg statsskog er ikke lenger aktuell som makeskifteobjekt.

Det gjelder ikke andre regler for ekspropriasjon fra Statskog SF enn fra andre grunneiere. NSB har ekspropriet de nødvendige arealer for å kunne etablere Gardermobanen. Lundberg statsskog ligger utenfor jernbanetraséen.

For øvrig opplyser NSB at de berørte grunneiere i stor grad har fått tildelt andre makeskiftearealer. I tillegg har de også fått tilbud om full kompensasjon med et supplerende skogareal. Dette tilbudet ble avslått av grunneierne og kompensert ved pengeerstatning.

Spørsmål nr. 121.

Innlevert 6. mai 1997 fra stortingsrepresentant Rolf Ketil Bjørn.

Besvart 9. mai 1997 av forsvarsminister Jørgen Kosmo.

Spørsmål:

«Kan forsvarsministeren garantere at hverken forsvarets materiell eller personell vil bli satt inn mot eventuelle demonstrasjoner mot byggingen av de to planlagte gasskraftverkene på Vestlandet?»

Svar:

Det er ikke aktuelt å bruke Forsvarets ressurser mot demonstranter i forbindelse med eventuell bygging av gasskraftverkene på Vestlandet.

Spørsmål nr. 122.

Innlevert 6. mai 1997 fra stortingsrepresentant Mai Gythfeldt.

Besvart 15. mai 1997 av kommunal- og arbeidsminister Kjell Opseth.

Spørsmål:

«Når får kommunene i Nord-Norge dekket merutgiftene på grunn av vær-situasjonen? Blir ekstrabevilgningen «friske» penger, dvs. reelle ekstrabevilgninger, eller omdisponering av allerede bevilgede skjønnsmidler, jfr. sitat over?»

Begrunnelse:

Etter en historisk nedbørsrik vinter har store deler av Nord-Norge snødd ned. Flere områder har måttet evakuere pga rasfare. Belastningen på kommunenes veinett, snøryddingsutstyr og mannskap har vært ekstreme og ført til enorme overskridelser på kommunebudsjettene. De fikk gjort grundig kjennskap med situasjonen da De besøkte Tromsø i januar og De lovet da at de berørte kommunene skal få ekstraordinære bevilgninger. Imidlertid gir Deres svar til representanten Rolf Kjetil Bjørn forleden grunn til uro på vegne av de nordnorske kommunene. De sa: «Eg finn det rimeleg at staten går inn og kompenserar for delar av dei ekstraordinære utgiftene kommunane har hatt. Dette må skje etter at vi gjennom fylkesmannsembeta får oversyn over kva dette har kosta, og på bakgrunn av ei vurdering av kor stor del av utgiftene kan seiast å vere ekstraordinære. Departementet har ikkje spesielle løyvingar til dekning av slike kostnader. Før juli ifjor løyvde Stortinget 324 mill. kr. i ekstra skjønnsmidlar til kommunane for 1997. Eg meiner det er tilrådeleg og i samsvar med intensjonane å nytte delar av denne løyvinga til å avhjelpe den situasjonen ein del kommunar har kome i som følgje av dei ekstraordinære vertilhøva i Nord-Noreg.»

Slik RV forstår statsråden, skal han først innhente

tall fra fylkesmennene, deretter vurdere hva som er ekstraordinært, og så gi de berørte kommunene deler av allerede bevilgede skjønnsmidler. Dette holder ikke for folk som snør ned og kommunebudsjetter som sprekker.

Kommunene i Nord-Norge har ikke råd til å vente. De trenger hjelp nå, både for å opprettholde de nødvendige samfunnsfunksjonene og for å forebygge sannsynlige skader når vårvær og snøtining setter inn.

Svar:

Som du viser til i brevet ditt har det vore uvanlege vertilhøve med uvanlege snømengder i delar av Nord-Noreg denne vinteren. Stundom har uveret ført til rasfare og ras slik at ein har måtta evakuere folk.

Fylkesmennene i dei tre nordlegaste fylka førebur derfor no innhenting av data som kan nyttast som grunnlag for tildeling av kompensasjon til dei kommunane som har hatt kostnader som kan seiast å vere ekstraordinære. Departementet har sendt brev til fylkesmennene om dette. Datagrunnlaget kan vere klårt ca. 15. juni, slik at tildelinga av midlar kan skje før sommeren.

Stortinget løyvde før jul 324 millionar kroner i ekstra skjønnsmidlar for 1997. Av denne løyvinga er det 30,5 millionar kroner som ikkje er disponerte til no. Eg reknar med at dette beløpet er tilstrekkeleg til å dekkje behovet for tilskot. Det er ellers ikkje noko som heiter «friske pengar». Evt. påplussingar er enten a) å ta frå andre formål, eller b) å ta frå framtidige formål.

Eg meiner tilgangen på likviditet er tilstrekkeleg god i dei fleste kommunane som er mest berørte slik at dei evt. både kan vedta tilleggslyyvingar og dek-

kje utbetalingane inntil dei mottek tilskot frå staten. Kommunar med dårleg lividitet må kunne ta opp eit

likviditetslån til dei mottek tilskot. Ingen kommunar har til no søkt om forskot på tilskot

Spørsmål nr. 123.

Innlevert 12. mai 1997 fra stortingsrepresentant Oscar D. Hillgaard.

Besvart 20. mai 1997 av helseminister Gudmund Hernes.

Spørsmål:

«Hva kan helseministeren gjøre for å sikre effektivt samarbeid og koordinering av helse-tilbudene på sentralsykehus-nivå i fylkene rundt Oslo-fjorden?»

Begrunnelse:

Det er gjort offentlig kjent at departementet vurderer felles drift av flere sykehus i Oslo og Akershus. Det virker som om departementet på denne måte har grepet fatt i det viktigste problem knyttet til landets kunstige «helsegrenser» og gjestepasientordningene som har medført så mye underlig ressursforvaltning og til unødvendige lidelser for ventende pasientgrupper.

Problemstillingene er såpass velkjente og veldokumenterte at det ikke synes nødvendig å begrense felles-drift løsningene til bare Oslo/Akershus.

Det er velkjent at helsepolitikere på fylkeskommune-nivå strever med å finne finansiering for sitt total-tilbud i mange landsdeler. Og resultatet er ofte feks. at mindre, effektive lokalsykehus med kost-effektiv nisjeproduksjon og tilbud om øyeblikkelig hjelp ofres til fordel for storutbygginger av sentralsykehus.

Sentralsykehusutbygginger som skjer uten sideblikk til tilsvarende investeringer og tilbud over nærliggende fylkesgrenser.

Den nære og psykologisk viktige trygghet som et begrenset lokalsykehus gir i øyeblikkelig-hjelp sammenheng blir stadig oftere ofret fordi fylkets ansvarlige ikke har noen grunner til å se på det totale, regionale helsetilbud i sammenheng. «Alle» skal på denne måten skaffe seg siste skrik i utstyr og kompetanse i spesialtilbud som der i neste omgang neppe finnes tilstrekkelige driftsmidler til. En rekke sykdommer eller helseproblemer er av en slik art at det er om å gjøre å få hurtig behandling og av mindre interesse hvor behandlingen finner sted.

Bare på strekningen Skien - Drammen er der tre sentralsykehus i rundt en times innbyrdes avstand. For en grå stær pasient er det neppe særlig interessant hvorvidt hjelpen er å finne i Drammen, Tønsberg eller Skien. Problemet er ventetid. Det må være slik at en rekke lidelser utenom øyeblikkelig hjelp preges av samme hovedspørsmål og at tiltakene i et

større område burde vært samordnet. Det virker ikke som om en slik ressursamordning finner sted idag. Tvertimot så synes det som om de enkelte fylkeskommuner føler seg presset til stadig nye utbygginger uten hensyn til overordnede, nasjonale behov. Jeg er særlig bekymret for at lokale, kosteffektive tilbud går med i dragsuget når fylkene på denne måte drar på desperat jakt etter investeringsmidler til den ukoordinerte utbygging ved sentralsykehusene.

Svar:

Mer effektivt samarbeid og bedre utnyttelse av de samlede ressurser i spesialisthelsetjenesten, med vekt på sykehusene, er hovedtemaet for Stortingsmelding nr. 24 (1996-97) «Tilgjengelighet og faglighet». U hensiktsmessig sykehusstruktur er en av hovedårsakene til mange av problemene i spesialisthelsetjenesten. Økt oppgavefordeling mellom sykehusene vil bidra til bedre ressursutnyttelse både når det gjelder personell og økonomi; og dermed økt kapasitet, i tillegg vil kvaliteten på tilbudet bli bedre. Dette er et generelt problem for spesialisthelsetjenesten.

Arbeidet i de regionale helseutvalgene, som hittil har vært basert på frivillig samarbeid mellom fylkeskommunene, og regionale helseplaner har vist at det er et potensiale for samarbeid og bedre ressursutnyttelse i spesialisthelsetjenesten. I Stortingsmelding nr 24 er det foreslått en rekke tiltak for å å bringe det regionale samarbeidet videre.

For det første ønsker departementet å styrke det regionale samarbeidet gjennom formalisering av de regionale helseutvalgene, i tråd med intensjonene for interfylkeskommunal virksomhet etter kommunelovens § 27. Videre ønsker departementet å pålegge de regionale helseutvalgene konkrete oppgaver. Et virkemiddel for å oppnå bedre regional samordning og samtidig sikre at nasjonale prioriteringer ivaretas, vil være å pålegge de regionale helseutvalgene å utarbeide en regional helseplan som, etter uttalelse fra den enkelte fylkeskommune, skal godkjennes av departementet. Oppgavefordelingen mellom sykehusene i regionen vil være et sentralt område i planen. Andre oppgaver som foreslås ivaretatt av de regionale helseutvalgene er bl.a. administrering av ordningen med fritt sykehusvalg, ansvar for å ha oversikt over ventetider og behandlingsskapasitet i regio-

nen og å sørge for nødvendig informasjon om dette, fordeling av lege- og utdanningsstillinger og tilrettelegge for spesialistutdanning av leger og annet helsepersonell, samordning av ambulanse- og nødmeldetjeneste, administrering av betalingsordninger (gjestepasientoppgjør).

Et av virkemidlene som foreslås for å sikre en mer effektiv prosess for endring av sykehusstruktur, kan være å gi forskrifter som stiller faglige krav til definerte oppgaver. Akuttmedisinsk beredskap og fødselsomsorg er områder hvor det er aktuelt å foreslå krav til faglig standard for å sikre kvaliteten på tilbudet. Hvordan kravene imøtekommes i den enkelte helseregion og hvilke konsekvenser dette får for oppgavefordelingen mellom sykehus, må synliggjøres i regional helseplan. Etter sykehuslovens § 9a har departementet hjemmel til å gi bestemmelser om oppgaver for og oppgavefordeling mellom sykehusene. Det foreslås en mer aktiv bruk av denne bestemmelsen for å sikre bedre funksjonsfordeling mellom sykehusene.

For å sikre en forsvarlig akuttberedskap i spesialisthelsetjenesten må en del sykehus oppgraderes personell- og utstyrmessig. Situasjonen ved mange av landets sykehus med akuttberedskap preges i dag av mangel på et tilstrekkelig antall spesialister til å ha en forsvarlig vaktberedskap. I tillegg har mange

av de minste sykehusene et lite befolkningsgrunnlag i sitt opptaksområde, noe som gjør at personalet ikke får tilstrekkelig trening i ulike typer behandling.

Etablering av spesialsykehus eller såkalte elektive sykehus som har særskilt ansvar for avvikling av ventelister, vil være et viktig virkemiddel for å øke kapasiteten for behandling av pasienter med ventetidsgaranti. Dette vil også bedre tilbudet til pasienter med kroniske lidelser. Samling av spesialistfunksjoner innen gitte fagområder vil med større opptaksområder og styrking av fagmiljøene, bidra til å forbedre både kvaliteten og ressursutnyttelsen. Spesialsykehusene vil ikke ha vanlig akutfunksjon, men vertskommunens lokale legevakt bør være tilknyttet sykehuset og i fellesskap vil disse kunne ivareta stabilisering og observasjon av pasienter med behov for øyeblikkelig hjelp.

Sammen med en omlegging av finansieringsordningene for sykehusene, hvor *innsatsstyrt finansiering* vil utgjøre et sentralt element, mener jeg at denne «tiltaks pakken» av ulike virkemidler, vil sikre et mer effektivt samarbeid og koordinering av spesialisthelsetilbudene. Dette vil gjelde alle sykehusnivå, i fylkene rundt Oslofjorden så vel som i landet for øvrig.

Spørsmål nr. 124.

Innlevert 12. mai 1997 fra stortingsrepresentant Oscar D. Hillgaard.

Besvart 16. mai 1997 av samferdselsminister Sissel Rønbeck.

Spørsmål:

«Hva kan Samferdselsministeren gjøre for å sikre at arbeidsplasser kan fortsatt skapes ved Kvernhus skipsverft ved at verftet ikke stenges inne av broprosjektet RV 714 ved Dolmøya i Hitra kommune?»

Begrunnelse:

Fastlandssambandet Hitra - Frøya - Fjellværøy har avstedkommet endel debatt knyttet til konflikten mellom distriktsarbeidsplasser og ønsket om å bygge retttest mulige trasseeer for det nye veisambandet. Vegvesenet i Sør - Trøndelag foreslår og har fått oppslutning for en veiløsning for Rv 714 v/Dolmøya som vil stenge inne Kvernhus Skipsverft bak en 30 m. høy bro. Verftet har idag fri adgang til havet.

I tillegg opplyses det fra Hitra at broløsningen medfører større investeringsutgifter.

Den alternative veisløyfe ville sikre skipsverftet fulle utviklingsmuligheter.

Det har vært anført at oppdrettsfisk-eksport fra re-

gionen gjør det viktig å sikre en trassee som gir minst utgifter over tid. Men tatt i betraktning at de helt dominerende markedene befinner seg på kontinentet, et par tusen km. unna, er det neppe grunn til å feste lit til at et par km ekstra veilengde vil gi registrerbare økonomiske utslag for fiskeeksportørene.

I årene fremover er det gass- og olje-virksomheten på Haltenbanken og videre nordover som kan gi de sterkeste vekstimpulser til beste for regional sysselsetting. Et etablert verft som Kvernhusvik kan utvikle seg til å være en interessant arbeidsplass for mange unge mennesker i fremtiden. Men uten full frihet til å nå offshoremarkedene med fremtidens produkter vil det neppe være aktuelt å få de investeringer som de nye utfordringene krever. Verftet har bedt om en seilingshøyde på 42m under en evt. ny bro, men det opplyses at veimyndighetene har vurdert 30 m som tilstrekkelig. Det er opplagt slik at veimyndighetene ikke har kompetanse til å vurdere fremtidens offshore-marked. Veimyndighetenes kommersielle kompetanse utenfor samferdselssektoren er begrenset.

Det er all grunn til å feste lit til at det berørte verftet vil bli hemmet i sin utvikling i forhold til offshore-mulighetene om det lukkes inne av en kostbar bro. Og i dette tilfelle eksisterer det et godt alternativ. Sogar billigere.

I den grad trafiksikkerhetspørsmål kan bringes inn i debatten om rutevalg, må det være riktig å peke på at høye broer (30 - 40 m), som krysser vinkelrett på fremherskende vindretninger i et kystområde med hyppige stormer og sterk vind, kan føre til ulykker (høye lastebiler/vogntog, busser, bobiler, varebiler etc. etc.), eller til behov for stengeanordninger som for Nærøysundbroen i Vikna kommune.

Her bør veimyndighetene få anledning til å tenke seg om en gang til.

Svar:

Vegprosjektet rv 714 mellom Hitra og Frøya er det siste av de tre delprosjektene som inngår i Fastlands-sambandet Hitra, Frøya og Fjellværøy. Forbindelsen mellom Hitra og Frøya er tenkt etablert som en undersjøisk tunnel og byggearbeidene skal etter planen igangsettes høsten 1997.

I forbindelse med utarbeidelsen av hovedplan for prosjektet i slutten av 80-åra ble det sett på to alternative vegtilknytningsalternativer mellom tunnelpåkugget og eksisterende riksvegtilknytning på Hitrasida. Det ene alternativet forutsatte at eksisterende riksvegbru fortsatt skulle benyttes over Dolmsundet, mens den andre løsningen forutsatte bygging av ei ny bru ca. 2 km øst for eksisterende bru. Sistnevnte alternativ ville medføre at sjøgående trafikk til og fra Kvernhusvik skipsverft måtte passere under brua. I forbindelse med vurderingen av alternativene i hovedplanen krevde Kvernhusvik skipsverft at den nye brua måtte få en seilingshøyde på 28 m og fikk støtte for dette i Kystverket som er ansvarlig fagmyndighet i slike spørsmål.

I forbindelse med utarbeidelsen av kommunedelplan for ovennevnte vegtilknytning er de to nevnte

alternativene igjen vurdert opp mot hverandre. Hensynet til Kvernhusvik skipsverft har i denne vurderingen blitt tillagt stor vekt. Vegkontoret har i forbindelse med disse arbeidene engasjert uavhengige maritimt sakkyndige personer til å vurdere forholdene med hensyn til sjøveis adkomst til skipsverftet. I disse vurderingene har forholdene omkring manøvrering av større båter gjennom det relativt lange og trange Dolmsundet stått sentralt. Rapporten fra de maritimt sakkyndige konkluderte med at en naturlig seilingshøyde på brua burde være 26 m.

Behandlingen av kommunedelplanen ble med bakgrunn i innsigelser fra Frøya kommune og Statens vegvesen oversendt Miljøverndepartementet for avgjørelse. I brev av 27. februar 1996 vedtok Miljøverndepartementet at det videre reguleringsplanarbeidet for vegtilknytningen skulle ta utgangspunkt i alternativet med ny bru over Dolmsundet øst for Kvernhusvik skipsverft. Når det gjaldt seilingshøyden for den nye brua, foreslo Miljøverndepartementet at Kystdirektoratets tilrådte forslag i brev av 8. november 1995 skulle legges til grunn. Dette forslaget innebar en seilingshøyde på minimum 30 meter i 65 meters bredde.

Reguleringsplan for vegtilknytningen er utarbeidet med utgangspunkt i Miljøverndepartementets avgjørelse. Vedtak på planen ble gjort 29. april 1997.

Statens vegvesen må innhente kryssningstillatelse for brua over Dolmsundet fra Fiskeridepartementet. Søknaden skal fremmes gjennom Kystverket. Dersom det kommer fram nye momenter av vesentlig betydning, vil seilingshøyden i prinsippet kunne vurderes på nytt ved behandlingen av søknaden.

Til orientering kan nevnes at en heving av seilingshøyden fra 30 til 35 m vil øke brukostnadene med minimum 10 mill. kr.

Som det fremgår av ovennevnte har man fulgt de retningslinjer som gjelder for denne type saker. På bakgrunn av de opplysningene jeg har i saken ser jeg det ikke som nødvendig for meg å sette i gang tiltak ut over det som er skissert ovenfor.

Spørsmål nr. 125.

Innlevert 14. mai 1997 fra stortingsrepresentant Øystein Djupedal.

Besvart 21. mai 1997 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Reidar Sandal.

Spørsmål:

«Hvordan vil Statsråden sikre at tilbudet om en desentralisert modell for høgere utdanning i Kongsvinger blir varig og forutsigbar?»

Begrunnelse:

Kongsvinger-modellen» innebærer om lag 100 studieplasser pr. år, primært underlagt Høgskolen i Hedmark. Modellen bygger på samarbeid mellom høgskoleavdelingene på Hamar, Elverum og Rena og på samarbeid med Høgskolen i Akershus.

Utdanningsnivået i regionen ligger fortsatt langt under gjennomsnittet. Motivasjonen og interessen for utdanning har vært lav, men det desentraliserte tilbudet i Kongsvinger har omsider snudd denne holdningen, og nå er interessen og søkningen til dette tilbudet stor. Andelen av befolkningen med høgere utdanning i regionen har økt, men nivået på landsbasis ha økt ennå mer. Derfor har regionen sakkett ennå lengre etter på dette området. En permanent og varig heving av nivået krever kontinuitet og forutsigbarhet i tilbudet.

Utdanningen skulle ta spesielt fatt i utdanningsbehov i regionen og utvikle tilbud basert på de forutsetningene som finnes der. Til nå har utdanningen omfattet tilbud innen førskolelærerutdanning, vernepleierutdanning, samfunnsfag, kroppøving, engelsk, spes.ped 2. avdeling, praktisk ped., matematikk, miljø- og helsefag og norsk. Utenom modellen gjennomføres studietilbud i administrasjon/ledelse og regnskapsføring som egenfinansierte kurs.

Det foreligger planer og ideer for utvikling av helt nye tilbud, og det er behov for flere desentraliserte tilbud.

En effektmåling etter de 4 første årene viser at utdanningen har gitt 420 studenter eksamen og at 65 pst. av dem fortsatt bor i regionen. Av disse er 82 pst. i jobb som var relevant for utdanningen. De fleste (70 pst) av de som flyttet fra regionen, gjorde det på grunn av manglende studietilbud i Glåmdalsregionen. Undersøkelsen viste videre at av de som svarte, er bare 1 pst. arbeidsledig, 34 pst. er under videreutdanning og 60 pst. i arbeid. Utdanningen har økt kompetansenivået i regionen generelt, og for kvinner spesielt. Kongsvinger-modellen er også en god modell for livslang læring og bør følges opp og utvikles til flere og/eller nye utdanninger og flere årsheter samt tilbud om mellomfagstillegg.

Satsingen på utdanning er et strategisk virkemiddel som denne regionen må bruke for å kunne bryte

en rekke negative utviklingstrekk med nedgang i befolkning og sysselsetting. Hedmark fylkeskommune/Glåmdalsregionen har i 1997 sendt søknad til KAD/SND om omstillingsmidler på bakgrunn av denne situasjonen. Usikkerhet rundt og svekking av dette studietilbudet nå, vil rive grunnlaget unna den satsing regionen gjør for å komme ut av bakevja.

På tross av at samme modell for desentralisert, høgere utdanning ble etablert både i Kongsvinger og i Kristiansund, foreligger det ingen fast finansieringsordning som sikrer tilbudet på Kongsvinger på linje med tilbudet i Kristiansund (Ref. Tildelingsbrev 96/8509 av 11.2.97 fra KUF til høgskolene). For Kongsvingers vedkommende ligger ressursene innbakt i rammene for Høgskolen i Hedmark. Derfor blir denne utdanningen svært utsatt ettersom Høgskolen i Hedmark har et altfor stramt budsjett. Det er nødvendig å forankre modellen og tilbudet i en fastere form slik at det ikke hersker tvil hvert år om kontinuitet og volum. En måte å gjøre dette på, er å etablere samme øremerksmodell som blir brukt for utdanningen i Kristiansund.

Svar:

Det er positivt at det kan tilbys desentraliserte studier der dette best kan bidra til å heve kompetansen i regioner med mangel på kvalifisert fagpersonell. Det er også positivt å kunne nå personer som er i en livs- og arbeidssituasjon som gjør at de ellers ikke ville vært i stand til å ta høgere utdanning. Det har imidlertid hele tiden vært en forutsetning at de desentraliserte tilbudene ikke skal være permanente, men vekslende over tid i forhold til behovet.

De midlertidige ordningene med desentraliserte studier i Kongsvinger og i Kristiansund ble satt i verk ved at det ble gitt direkte bevilgninger fra Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet til denne virksomheten fra 1991. I utgangspunktet er det ingen forskjell i departementets håndtering av de to studiestedene. At teksten i tildelingsbrevet til statlige høgskoler er mer gjennomgripende for Kristiansund kan forklares ved at administrasjon og drift av denne virksomheten er mer komplisert å organisere siden det er tre høgskoler som deler ansvaret. Departementets føringer i tildelingsbrevet er imidlertid ikke mindre bindende for Høgskolen i Hedmark i og med at det også forutsettes at det skal gis et desentralisert studietilbud i Kongsvinger.

Departementet vil ta initiativ til at de midlertidige ordningene med desentraliserte studier i Kongsvinger og i Kristiansund skal evalueres i løpet av 1997.

Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet er nå i ferd med å utarbeide planer for hvordan denne evalueringen skal foregå. Jeg finner det ikke naturlig

å uttale meg om framtidig organisering og virksomhet i Kongsvinger før denne evalueringen er gjennomført.

Spørsmål nr. 126.

Innlevert 16. mai 1997 fra stortingsrepresentant Siri Frost Sterri.

Besvart 26. mai 1997 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Reidar Sandal.

Spørsmål:

«Jeg viser til TV2s forbrukermagasin «TV2 hjelper deg» som onsdag 14. mai i år viste en reportasje om Janka Landro fra Bergen. Hun er etter opptaksprøver og intervju elev ved London International Film School, men står nå i fare for å miste skoleplassen p.g.a. avslag på søknad om lån og stipend i Lånekassen.

Vil statsråden raskt gripe inn og omgjøre Lånekassens beslutning?»

Begrunnelse:

Janka Landro har av tungtveiende personlige årsaker ikke oppnådd generell studiekompetanse. I følge forskriftenes kap. V pkt. 4.1.1 kan der gjøres unntak fra kravet om generell studiekompetanse for noen kunstutdanninger. Utdanning fra denne anerkjente, engelske skolen gir adgang til støtte i Lånekassen. Pr. i dag eksisterer ikke tilsvarende utdanningstilbud i Norge. Landro har fått avslag på søknaden om utdanningsstøtte i Lånekassen, og er fra starten på 3. termin ved skolen utestengt fra forelesningene p.g.a. manglende innbetalte skolepenger. Av hensyn til Landros mulighet for fortsatt skolegang uten forsinkelser i studieløpet er det viktig med en rask avklaring. Jeg legger til grunn for spørsmålet om statsrådets overprøving av Lånekassens avgjørelse at skjønnsutøvelsen åpenbart synes å være i strid med Stortingets intensjoner og viser i den sammenheng til Innst. S. nr. 173 for 1996-97, hvor en samlet komite ønsker å utvide grunnlaget for unntaksbestemmelsen til også å omfatte unge under 18 år.

Svar:

Spørsmålet gjelder støtte fra Statens lånekasse til student Janka Landro som tar utdanning ved London International Film School 1996-97. Janka Landro har fått avslag på støtte fra Lånekassen fordi hun ikke oppfyller de gjeldende krav som stilles for å få støtte.

Det er en hovedregel for å få støtte til utdanning i utlandet at søkeren skal ha generell studiekompetanse. Utgangspunktet er at det ikke skal stilles lavere

krav overfor de som søker støtte til en utdanning i utlandet enn til studenter innenlands. Det kan etter utdanningsstøtte-forskriftene for 1996-97 gjøres unntak fra kravet om generell studiekompetanse for enkelte kunstutdanninger. Ved denne vurderingen tas hensyn til studentens utdanning etter grunnskolen samt den praksis og erfaring vedkommende har fra den aktuelle kunstart. Etter forskriftene for 1997-98 vil det kunne gjøres unntak ved de utdanninger hvor det i Norge blir gjort unntak fra kravet om generell studiekompetanse. I tillegg må lærestedet ha strenge krav for opptak.

Den aktuelle saken har også vært behandlet i Lånekassens klagenemnd som ut fra opplysningene i saken har vurdert Lånekassens skjønnsanvendelse og funnet den korrekt. Lånekassens klagenemnd er etter lov om utdanningsstøtte som kjent klageinstans etter forvaltningslovens kap. VI for enkeltvedtak fattet av Statens lånekasse.

Nye opplysninger i saken innkom 16. mai 1997 fra Janka Landros advokat. Lånekassen har ved brev fra departementet 21. mai 1997 blitt bedt om å vurdere saken på nytt i lys av de nye opplysningene og er blitt bedt om å gi saken høy prioritet.

Lånekassen har 23. mai orientert departementet om at de nye opplysningene var av en slik karakter at de ga grunnlag for å tildele søkeren støtte til angjeldende studium. Representanten viser også til Innst. S. nr. 173 for 1996-97 hvor komiteen påpeker at unntaksbestemmelsen også skal omfatte studenter under 18 år. Som det går fram over, er det ikke alderen, men utdanningstypen som er utgangspunktet for om unntak kan gjøres. F.eks vil det i en utdanning som *ballett* kunne hende at søkerne er under 18 år og dermed under den naturlige alderen for å oppnå generell studiekompetanse. For ballettutdanning kreves det heller ikke i Norge generell studiekompetanse. Disse søkerne får støtte til sin utdanning etter de vanlige regler, som innebærer at de inntil det året de fyller 19 vil få støtte med behovsprøving mot foreldrenes inntekt. Dersom høy foreldreinntekt hindrer fullt lån/stipend, vil støtten i 1996-97 til slik utdanning i utlandet likevel minimum bestå av minstestipend/kunstfagstipend, gebyrstipend samt reisestipend til utlandet og eventuelt i Norge.

Spørsmål nr. 127.

Innlevert 20. mai 1997 fra stortingsrepresentant Reidar Johansen.

Besvart 27. mai 1997 av landbruksminister Dag Terje Andersen.

Spørsmål:

«Vil Landbruksministeren sørge for at forbudet mot import av kjøtt fra dyr som er tilført vekstfremmende midler forblir gjeldende i Norge uavhengig av WTOs avgjørelse og av om EU må forandre sitt importsyn?»

Begrunnelse:

Klagesaken som USA og Canada har reist i WTO mot EU når det gjelder import og omsetningsforbud av kjøtt fra dyr som er tilført vekstfremmende hormoner er nå behandlet av et tvistpanel i WTO. Dette panel har ikke funnet vitenskapelig bevis for at slikt kjøtt er skadelig. Uten slike beviser kan ikke EU begrunne sitt forbud mot import av dette kjøttet.

I St. meld. nr. 40 (1996-97) om Matkvalitet og forbrukertrygghet, understreker regjeringa at et forbud mot å innføre og omsette kjøtt fra dyr som har fått tilført vekstfremmende midler gjelder i Norge.

Svar:

WTO har ikke vedtatt noen kjennelse i panelsaken som USA har reist mot EU angående EU's importforbud mot kjøtt fra dyr som har fått visse kjønns-hormoner som vekstfremmere. Det foreligger et utkast til kjennelse og denne er sendt partene til uttalelse med frist 27.5.1997. Norge er ikke direkte part i saken og har følgelig ikke mottatt utkastet til uttalelse. Når partenes uttalelse er innhentet, vil panelet avgi sin endelige kjennelse. Sakens gang vil ta tid og først når alle WTO-prosedyrer er slutført, vil den endelige avgjørelsen foreligge. Dette vil muligens ikke skje før i løpet av høsten 1997. Norske myndigheter har foreløpig mottatt signaler om at EU neppe vil avslutte saken før alle ankemuligheter har vært

prøvd. For EU er saken en viktig handelpolitisk konflikt.

Panelets holdning går i disfavør av EU fordi EU etter panelets utkast til kjennelse ikke har dokumentert at det foreligger noen helserisiko for forbrukeren ved lovlig bruk av den type hormoner som det her er snakk om (naturlige og syntetiske kjønns-hormoner).

Regjeringens syn er kjent fra St. meld. nr. 40 (1996-97) der det bl. a. slås fast at bruk av hormoner som vekstfremmere, generelt ikke er ønsket bl.a. fordi det er problematisk å kontrollere eventuell «uriktig bruk» av slike hormoner. Dette synet vil vi aktivt fremme sammen med EU i prosessen fremover og dermed medvirke til at forbrukeren ikke blir eksponert for kjøtt fra dyr som har fått hormoner som vekstfremmere. I Norge er bruk av hormoner som vekstfremmere forbudt i husdyrholdet. Regelverket som regulerer dette området forbyr bl.a. å omsette kjøtt fra dyr som har fått tilført slike midler. Dette gjelder også importert kjøtt. Vi ønsker å poengtere at dette er gjeldende regelverk i Norge nedfelt i forskrift 19 april 1996 om forbud mot bearbeiding og frambud av kjøtt fra produksjonsdyr som er gitt visse stoffer som vekstfremmere.

Norge vil arbeide aktivt i Verdens handelsorganisasjon (WTO) og andre internasjonale fora som f.eks. Codex Alimentarius (FN-organ under FAO) for å fremme vårt syn. Vi er også i nær kontakt med EU for å samordne våre tiltak med dem som vi har felles interesser med i denne saken.

Regjeringen legger vekt på åpenhet i prosessen fremover og at forbrukeren skal få mest mulig informasjon om kvaliteten på de varer som finnes i markedet. Hvilke tiltak som eventuelt skal settes i verk dersom en kjennelse i WTO til slutt går i disfavør av EU, vil være avhengig av kjennelsens konkrete innhold. Ved fastsettelse av slike eventuelle vedtak vil hensynet til forbrukeren bli vektlagt.

Spørsmål nr. 128.

Innlevert 20. mai 1997 fra stortingsrepresentant Paul Chaffey.

Besvart 28. mai 1997 av miljøvernminister Thorbjørn Berntsen.

Spørsmål:

«Mener Statsråden det er forsvarlig at fylkesutvalget - som folkevalgt organ - ivaretar statlig fagmyndighets kompetanse innenfor kulturvern ved behandling av reguleringsplaner?»

Begrunnelse:

Planutvalget i Lørenskog kommune vedtar om kort tid trolig bebyggelsesplanen for to golfbaner - én på 18 hull og én på 9 hull - ved Losby Bruk. Det er særlig når det gjelder kulturvernmessige forhold at det har stått strid om planene.

Da reguleringsplanen var til vurdering i 1991-92, fremmet Riksantikvaren innsigelse til reguleringsforslaget, som da innebar etablering av én golfbane ved Losby Bruk. Dette skjedde til tross for at Akershus fylke ikke varslet innsigelse. Akershus deltok på dette tidspunktet i frifylkeforsøket, som innebar at kompetanse til å fremme innsigelse var delegert til fylkeskommunen. Likevel fant Riksantikvaren inngrepene som så omfattende at han på eget initiativ overprøvde vedtaket i fylkeskommunen, og fremmet innsigelse til planene.

Ved behandling av reguleringsplan for golfbaner m.m i 1996, ble det fra motstanderne av golfbaner etterlyst et standpunkt fra Riksantikvaren til reguleringsforslaget. Det ble da fra administrasjonen i Lørenskog kommune vist til at myndighet til å uttale seg på vegne av statlige kulturmyndigheter - herunder til å vurdere spørsmål om innsigelse - var delegert til fylkeskommunen. Det var fylkesutvalget som fattet endelig vedtak på vegne av fylkeskommunen, og dermed også på vegne av statlige kulturmyndigheter.

Det hører med til bildet at *fylkeskultursjefen* i brev til Lørenskog kommune varslet at han i sin *saksforberedelse* ville fremme forslag om innsigelse til planen.

Fylkesutvalget er et folkevalgt organ, sammensatt av politikere fra de ulike partiene i fylket. Særlig i større og kontroversielle saker er det grunn til å anta at det er hyppig kontakt mellom lokale politikere og fylkespolitikere før det fattes vedtak. På denne måten vil uttalelsen fra fylkeskommunen i praksis avspeile de partipolitiske standpunktene i en sak, og ikke de faglige vurderinger som ville vært lagt til grunn f.eks ved en uttalelse fra Riksantikvaren.

På denne bakgrunn ber jeg Statsråden redegjøre

for om han finner en delegasjon av statlig fagmyndighet til fylkeskommunen som tilfredsstillende.

Svar:

Fylkeskommunen ble tillagt funksjon som regional kulturminnemyndighet fra 01.01.90. Fylkeskommunen ble fra samme tidspunkt gitt myndighet etter kulturminneloven og ansvaret for å ivareta statlige kulturminneinteresser i areal- og utbyggingssaker etter plan- og bygningsloven. Som ledd i dette ble to stillinger med krav om høy kulturminnefaglig kompetanse øremerket kulturminneforvaltningen i fylkeskommunen og finansiert med statlige midler. I tillegg bruker flere fylkeskommuner egne ressurser til kulturminneforvaltning.

Begrunnelsen for å velge fylkeskommunemodellen var bl a for å koble vernearbeidet til den politiske beslutningsprosessen i fylket, fylkeskommunens rolle som samordnings- og veiledningsorgan innen arealplanlegging etter plan- og bygningsloven, koblingen mellom kulturminnevernet og det allmenne kulturarbeidet i lokalsamfunnene og at fylkeskommunen hadde et eksisterende faglig apparat i fylkeskonservatoren, jf St.meld. nr. 39 (1986-87) Byggnings og fornminnevernet. Dette sluttet Stortinget seg til våren 1988.

Oppgaver og myndighet innen kulturminnevernet er lagt til fylkeskommunen som sådan og ikke til bestemte utvalg, etater m.v. innen fylkeskommunen. Dette er i tråd med de prinsipper for statlig styring av kommunene som er nedfelt i bl a kommuneloven, og som har bred tilslutning i Stortinget. I og med at fylkeskommunen er politisk styrt innebærer dette at administrasjonens kulturminnefaglige vurderinger kan overprøves av de politiske organene i fylkeskommunen. Departementet har derfor i forskrift og i rundskriv T-6/89 fastsatt saksbehandlingsrutiner som skal sikre at nasjonale verneverdier ikke blir skadelidende. Det vises bl a til at fagadministrasjonens faglige vurdering skal foreligge uavkortet for behandling i politiske organer og konflikter som berører nasjonale verneinteresser skal forelegges Riksantikvaren.

I tillegg har Riksantikvaren en selvstendig innsigelsesrett i plansaker etter plan- og bygningsloven. Denne innsigelsesadgangen skal kun brukes der nasjonale verneinteresser er truet og fylkeskommunen vil akseptere arealplanen. Fylkeskommunen skal i disse tilfellene varsle Riksantikvaren i god tid før fylkeskommunen avgir sin uttalelse til kommunen.

Riksantikvaren kan dermed på selvstendig grunnlag vurdere om innsigelse skal fremmes mot planen. Det må understrekes at det bare rent unntaksvis vil være aktuelt for Riksantikvaren å fremme innsigelse til arealplaner, under forutsetning av at fylkeskommunen forvalter sitt ansvar for kulturminneinteressene på en forsvarlig måte. Videre kan det forekomme saker som berører kulturminner av nasjonal betydning, hvor det er mest naturlig at Riksantikvaren fra begynnelsen er kommunens samarbeidspartner i planprosessen. Fylkeskommunen bruker mye tid og res-

surser på å delta og komme med innspill i kommune- og reguleringsplanprosessene etter plan- og bygningsloven. Min erfaring er at kulturminneinteressene i det alt vesentligste blir forsvarlig ivaretatt av fylkeskommunen i disse prosessene. I denne sammenheng er det viktig å merke seg at fylkeskommunen har innehatt funksjon som kulturminnemyndighet bare fra 1990. Det ligger derfor viktige utfordringer knyttet til kompetanseheving, effektivisering og profesjonalisering av dette forvaltningsnivået.

Spørsmål nr. 129.

Innlevert 21. mai 1997 fra stortingsrepresentant Kristin Halvorsen.

Besvart 27. mai 1997 av olje- og energiministeren Ranveig Frøiland.

Spørsmål:

«Under gasskraftdebatten i Stortinget 12. mai 1997 ble det fra Regjeringens side uttalt at det foreligger avtaler med de nordiske landene for salg av 80 pst. av kraften som skal produseres ved de planlagte gasskraftverkene på Vestlandet. Aftenposten har prøvd å få departementene til å bekrefte disse avtalene, uten å lykkes.

Hvorfor får ikke Aftenposten bekreftet hvilke avtaler som er inngått, og vil statsministeren sørge for at offentligheten får oversikt over disse avtalene?»

Svar:

Når eg i debatten 12 januar sa at 80 prosent av krafta frå gasskraftverka var selt til nordiske kraftkjøparar, er dette eit tal som vart nevnt for meg frå Naturkraft si side for ei tid tilbake som ein illustrasjon på kor langt arbeidet med gasskraftprosjektet var kome. Men dette er eit tal som kan endra seg etter kvart som kontakt med nye kjøparar gjev kontrakter med betre lønsemd for selskapet. I departementet og NVE si handsaming av denne saka har det vore viktig kva verknad desse kraftverka vil ha på miljøut-sleppa i Norden. Dette er eit spørsmål ein ikkje kan

gje eit eintydig og eksakt svar på. Det avgjerande for departementet har vore å godtgjerde at krafta i til-strekkeleg mon vil komme i staden for kolkraft eller annan bruk av fossil energi i Norden.

I denne samanhangen vil ikkje ei saumfaring av kontraktene gje eit fullgodt svar. Kontraktane som kraftselskapet har med einskilde kraftkjøparar, verkar ikkje inn på den daglege drifta av gasskraftverket. Dette er ein viktig eigenskap til den nordiske kraftmarknaden og gjer at gasskraftverka har dei miljøeigenskapene som analysane syner.

Gasskraftverka vil konkurrere med annan kraftproduksjon i Norden. Slik gasskraftverka kjøper gas-sen, vil dei og ha lågare driftskostnader enn eit kolkraftverk. Kolkraft og annan varmekraft har dei høgste driftskostnadene blant kraftverka i Norden. Om bruken eller produksjonen av kraft i Norden endrar seg, er det kolkraftverka som fyrst vil merka dette.

Den auka produksjonen i dei danske kraftverka i vinter er eit godt døme på dette.

Det er eit godt prinsipp at kommersielle avtalar skal få vere ei sak for dei som driv forretning. Det kan til dømes gjere det vanskeleg for Naturkraft om desse kontraktene vert offentlege når dei skal for-handla vidare med nye kjøparar. Eg vil difor ikkje krevje at kraftkontaktane vert offentlige.

Spørsmål nr. 130.

Innlevert 21. mai 1997 fra stortingsrepresentant Kristin Halvorsen.

Besvart 28. mai 1997 av statsminister Thorbjørn Jagland.

Spørsmål:

«LO-kongressen vedtok at strøm fra gasskraftverk bør brukes til å dekke innenlandsk etterspørsel. Det åpnes også for utbygging av ytterligere gasskraftverk.

Vil statsministeren gjøre det uttrykkelig klart at Norge ikke vil satse på en storstilt utbygging av gasskraftverk, og at strømmen ikke skal brukes på det norske kraftmarkedet?»

Svar:

Under henvisning til skriftlig spørsmål nr. 130 fra representanten Halvorsen, vil jeg få vise til mitt svar på likelydende spørsmål under spørretimen i Stortinget onsdag 21. mai 1997.

Spørsmål nr. 131.

Innlevert 21. mai 1997 fra stortingsrepresentant Siri Frost Sterri.

Besvart 27. mai 1997 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Reidar Sandal.

Spørsmål:

«I følge retningslinjer for offentlig godkjenning av hjelpepleier skal eleven ha oppnådd bestått karakter i praksisdelen av faget, og praksis skal telle 50% av karakteren i sykepleierfaget. Hvordan skal bestemmelsen om bestått praksis fortolkes?»

Begrunnelse:

Praksisopplæring er oppdelt i 2 perioder 7 uker i VKI og VKII. I VKI er praksis lagt til sykehjem og bofellesskap/daginstitusjon og med ulike krav til elevene. I VKII er elevene en periode i sykehus og en periode i hjemmebasert omsorg - også dette innebærer ulike arbeidsformer. I følge Sosialdepartementet skal eleven ha bestått all praksis før offentlig godkjenning kan gies. Imidlertid vil ikke dette fremgå av vitnemålet som er fylkeslegens grunnlag for å gi godkjenning. På vitnemålet er teori og praksis i sykepleierfaget slått sammen til en karakter hvor teori og praksis teller 50% hver. I følge opplysninger jeg har mottatt fortolker KUF regelen slik at karakter for 1. og 2. praksisperiode skal slås sammen og telle 50% av karakteren i sykepleierfaget. Derved kan en elev som har oppnådd strykkarakter i en av de to praksisdelen allikevel få bestått karakter i den samlede praksisdelen av faget som fremkommer på vit-

nemålet. Siden eksamen raskt nærmer seg er det viktig å få avklart grunnlaget for bestått standpunkt-karakter for praksisdelen av sykepleierfaget.

Svar:

I følge vedlegg til godkjenningsforskriften (gitt av tidl. Helsedirektoratet) må eleven ha oppnådd bestått karakter i praksisdelen som et av vilkårene for å få godkjenning som hjelpepleier. Kravet innebærer at alle praksisperiodene må være bestått.

Fastsetting av termin- og standpunkt-karakter i studieretningsfagene følger reglene i vurderingsforskriften (forskrift 26.06.95 nr 676 om eksamen mv). Ved karakterfastsettingen blir vurderingen av praksisdelen vektlagt 50 prosent. Dette følger av vedlegg til læreplanene i VKI og VKII.

Vurderingen av praksis kommer ikke til uttrykk på vitnemålet. Dette gjør det vanskelig for helsemyndighetene å kontrollere om dette kravet til godkjenning er tilfredsstillt. På denne bakgrunn har departementet i samarbeid med Sosial- og helsedepartementet kommet fram til en løsning som innebærer at dersom eleven ikke har bestått i en eller flere av praksisperiodene, skal dette påføres i merknadsrubrikken på vitnemålet. Jeg viser til vedlagte rundskriv F-54-97 som gjør rede for denne ordningen.

